

felbontani!” –mondta, írta Bulányi atya. A Jézus-követés az elveket adja ezekhez a krízisekhez, de a gyakorlati lépést magunknak kell megtalálnunk. Az „Ember szét ne válassza!” jézusi norma, bizony eljuthat odáig, hogy az egymást elemésztő és már exitált (meghalt) szeretet állapotában, a „házas párnak” magam javasoltam a szétválást. A szeretet erre is indíthatja a segíteni akaró embert. Menteni, ami még menthető... Persze tudom, hogy van, aki ilyen pokollá vált állapotban is inkább a házasság vértanúképző jellegét vallja, csak el ne váljanak.

A Jézus-követés számomra elsősorban az ő értékszemléletének fejlődőképes átvételét jelenti. Másodsorban az ő személyes, ránk hagyományozott magatartásának, magamra alkalmazott követését jelenti. Amiben hasonlóak vagyunk, abban könnyebb a követés. Amiben nem spórolhatom meg a személyes következtetést és döntést, abban nehezebb. Lényeg, hogy amint ő közösséget vállalt követőivel, úgy én is vállaljak közösséget vele és a rá figyelőkkel. Ki a keresztény? „Aki Jézus személyét és ügyét magáénak vallja” (H. Küng).

Hála legyen mennyei Atyánknak Jézusért!

KIRÁLY IGNÁCZ

BOJTÁRKARÁCSONY

Olyan történt velem, hogy erről nem hallgathatok. Ugyan, mi a csuda történhet egy kis kölyökkel, aki csak egy bojtár? - kérdezhetné valaki. Azért, mert én a juhász cselédje vagyok, azért, mert én csak egy kis „szaladj ide, szaladj oda” szolgája vagyok a juhásznak és a birkanyájnak, azért még velem is történhetnek ám csuda dolgok! Itt, ahol élek, egy kis vacak faluban, Betlehemben, itt már az is nagy esemény, ha megellik a tehen, vagy születik egy kiskölyök. Mostanában azonban nagy vándorlás van errefelé. Valami népszámlálást csinálnak a betyár rómaiak. No, csak nőjék fel, majd odacsapunk mi ennek a páncélos, tógás bandának! Egy fiú mifelénk ott kezdődik, hogy felnővén sok gyerekről álmodik, és nagy rendet akar majd maga és hazája körül.

Na, jó, most a birkák között kell rendet tartanom, de hát ez az út vezet álmaim felé. Hogy szavamat ne veszítsem, folytatom az én csuda dolgomat.

Betereltük a nyáját ide a barlangunk melletti karámba. A nagyobb jószágot tartjuk itt belül, a két girhes tehenet, az egy szem kis bocinkat, jaj, ő a kedvencem... Persze a két számár is bent van. Ezt a nagy zsúfoltságot azért viselem jól, mert az éjszakai hideg ellen a bűz mellett, jó meleget is adnak. Világos, hogy én a bocimmal alszom. Ha útban vagyok neki,

képen nyal és felkelt. Jóban vagyunk. Tejszagúak az álmaim. Egyik este megszokott fészkelődésünket a felnőttek beszéde zavarta meg. „Felnőttek”, néha alig viselem őket, de majd felnővök egyszer én is. Kunyerálók jöttek, hogy hadd tölthessék nálunk az éjszakát. Főnököm nem egy barátságos vendéglős, hát el akarta hajtani őket. A bekérezkedő ember azzal érvelt, hogy asszonya bármikor megszüülheti babáját és sehol nem kaptak szállást, a faluban a legutolsó fészter is foglalt. Izgalmas dolog lesz ebből, gondoltam. Szülőszoba lesz az istállónk. Micsoda buli! Végül is a főnök összebb rendezte a jószágot, a jövevények levackoltak, egy férfi és egy pocakos nő. Az ő szamaruk kint maradt a karámnál. Alighogy elbóbiskoltam, arra ébredek, hogy nagy a sürgés-forgás. Söhajtozások, nyögések, férfiak beszéde: „meleg vizet, kendőt, innivalót...” Kilestem a boci mögül, de hát a vacak mécses csak arra jó, hogy kísérteties árnyakat és árnyékokat lássak.

Ebben a kaoszban röpködhetek volna ott boszorkányok is, vagy akár angyalok is. Egyszer csak felsírt egy kis kölyök! Felnevettek a férfiak és halkán motyogott valamit az a fiatal asszonyka is. Mit nevetgélnek ezek, mikor sír a baba? Hát a felnőttekről ennyit. Felkeltem és a letakart sajtárból merítettem egy csupor tejet és oda vittem az anyukának. Jó, hogy a főnök már kiment, mert ha kéretlenül mozgolódtam, hamar elcsattant egy nyakleves, amit másutt pofonnak is mondanak. Erre most nem is gondoltam. Csak arra, hogy biztos szomjas a baba, azért bög. Szomjas volt, de az anyuka. Jót kortyolt az esti fejéből. Néztem a babát, de csak az arcoskáját láttam, annyi kendő, meg rongy volt körötte. Már nem bögött, mintha aludt volna. No, ez is szépen kezdi az életet, előbb sír, aztán alszik. Jó, jó, tudom, hogy még csak ennyit tud, de hát mégis. Egy bojtárember azért többet várna el tőle, ha már itt született közöttünk. Az apja, kicsit öregcskének látszott ehhez a fiatal anyukához, de mifelénk nem évekkal mérik a házasságokat. Az apja, ott tett-vett, rendezgetett, mert elég nagy rendetlenség volt még istálló szemszögből is. Az anyuka aranyos volt, intett, hogy üljek oda melléjük.

Oda heveredtem és mintha a kis babájának mondaná, beszélt a maga fáradt, halk szavával... No, hát ez volt a csudálatos... „Mielőtt megszülettél, pici drágám, Jézusnak gondoltuk a nevedet. Mi lesz belőled? Csak a Jóisten tudja. Jaj, én úgy szeretném, ha nagyon jó ember lennél! Ó, én úgy szeretném, ha a gyermekek és a gyermeki lelkű felnőttek példaképe lennél! Szegények vagyunk, kicsinyek vagyunk, a rómaiak és a nagyurak szolgái vagyunk, mégis! Hagy álmodjak szépet és jót felőled! Egy édesanyának ezt a jogát senki nem veheti el! Pici fiacskám, látod már nem is csak beszéllek, inkább már harciasan imádkozom. Szólok apádnak. Gyere Józsefem, itt az ideje a hálaadásnak, hogy fiú

adatott nekünk...”

Én meg csak hallgattam. Megérintett az élet boldog csodája. Hát lehet annál nagyobb csoda, minthogy boldogan élhetek akkor is, ha kis vacak bojtár vagyok, ha nyaklevessel jutalmazták önállósulási vágyaimat, ha a pénzt csak hírből ismerem? Látjátok, azóta bojtárkarácsonynak nevezem azt, amikor jó gyermekek, jó emberek népesítik be ezt az istállószagú barlangot, a Földet.

(2019.)

FARKAS ISTVÁN

ELŐLJÁRÓBAN...

Engedjete meg nekem néhány előzetes gondolatot ez elé a könyvrészlet elé.

Heidegger Lét és idő-je, majd Gyurka bácsi KIO-ja után ez a könyv is, számomra a nehezebben emészthető könyvek közé tartozott. És be kell vallanom, végleg még ma sem emésztettem meg egyiket sem. Pedig ez egy „egyszerű mesekönyv”. Nehézsége nem a nyelvezete – persze az is, mivel Gurdjieff nem volt író -, nem a sok, szándékosan létrehozott idegen kifejezés – mivel azokat megszoktam az u.n. tudományos könyvekben -, hanem az ember teljes lényét – gondolkodását, érzelmét és állóképességét is – igénybe vevő és mozgósító figyelmes jelenlét fenntartása. A könyvet Gurdjieff kb. száz éve, kényszerből írta közel hat év alatt. Kényszerből, mivel meglátta, hogy az addigi gyakorlati kísérletei arra, hogy környezetében az általa hozott ősi gondolatok és gyakorlati módszerek elterjedjenek, nem vezettek számára megnyugtató eredményre. Pedig ezek szándéka ma is nagyon ismerősen hangzik. Ahogy egy helyen fogalmaz: „Ahhoz, hogy az ember keresztény legyen, először 'lennie' kell. Lenni ezt jelenti: a maga ura lenni. Ha egy ember nem ura önmagának, semmije sincs és nem is lehet semmije. És keresztény sem lehet. Ő csak egy gépezet, egy automata. Egy gépezet nem lehet keresztény.” Milyen ismerős szavak is ezek - számunkra...

Isten bocsánatát elnyerve Belzebub, egyik unokájával együtt hazafelé tart egy úrhajóval. Mivel rengeteg idejük van, unokája unszolására mesél azokról a „kalandjairól”, melyeket büntetése néhány földi tízezer év alatt élt meg a mi naprendszerünkben mivel - mondanom sem kell - itt töltötte büntetését.

A választott részlet néhány ma is aktuális kérdéssel foglalkozik: „egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítani”, a „zavaros logika” okai, akadályai és a jobbításra létrehozott „szövetségek” impotenciája és elhalásának okai.

G.I.GURDJIEFF

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL, AVAGY BELZEBUB ELBESZÉLÉSEI

UNOKÁJÁNAK

43. FEJEZET

(részlet)

Drága nagyapa! A Föld-bolygó háromagyú lényei életfolyamatának különböző eseményeiről szóló részletes magyarázataidnak köszönhetően egy világos fogalom és megfelelő értés alakult ki bennem az ő meglepő pszichizmusokról. Ugyanakkor még mindig fennmarad bennem egy kérdés az egyik különös sajátosságukat illetően, amelyet nem tudok megmagyarázni magamnak és mely még a pszichizmusuk furcsaságát számításba véve is számomra illogikusnak tűnik. Gondolataim minduntalan erre a zavarba ejtő kérdésre térnek vissza és még amíg a dzsamdzsambalban a szent misztériumot ünnepeztük, akkor is erre összpontosultak.

A földi felelős korú, háromagyú lények életfolyamatáról szóló összes magyarázatod alapján jól megértettem, hogy bár a legtöbbjük, főleg a transzapalni perturbáció óta már csak egy teljesen automatikus értelmet birtokol, ugyanakkor még ezzel az automatikus értelemmel is olyan leleményességre képes, hogy bolygójukon a Természet mindenféle törvényét többé-kevésbé megismerve, közönséges életéhez még bizonyos hasznos tárgyakat is ki tud találni.

Ugyanakkor az összes elbeszéléseken, mint vérvörös csík fut végig az egyedül önük létező sajátosság felemlítése, hogy egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítsák. Így drága Nagyapa, egyáltalán nem tudom megérteni, hogyan lehetséges az, hogy ilyen hosszú létezés alatt még nem váltak tudatossá e sajátosság borzalmáról és ezt még most is folytatják.

Lehetséges-e, hogy ez a folyamat sohasem tűnt számukra az egész Világegyetemben létező legszörnyűbb csapásnak, vagy ha minderről tudatossá is váltak, sohasem gondolkodtak róla, sem nem próbáltak módot találni a kiirtására?

Nagyon kérlek, drága Nagyapa, magyarázd el nekem, miért van ez így és hogy a pszichizmusuk különös oldalai közül melyek határozzák meg ezt a sajátosságot?

Miután ezt elmondta, Hasszin egy intenzív tudásvággyal teli tekintettel, várakozva nézett nagyapjára.

Válaszul unokája kérdésére, Belzebub egy ideig csendben, “lelkiismeret-furdalással” teli mosollyal nézte, majd mélyet sóhajtott és így szólt: